

Огоновський М. Її художні полотна виконують особливу місію [Текст] / М. Огоновський // Вільне життя. – 2024. – 9 лют. – С. 2.

Її художні полотна виконують особливу місію

Одразу, коли поспішаєш до Тернопільської обласної бібліотеки для молоді, перебуваю в очікуванні чергового мистецького дива. І не дарма, адже завідувачка сектору мистецтв Ірина Береза-Майовецька, маючи особливу шану до малярства, завжди в пошуку новаторських представників візуальної культури.

Нещодавно тут відбулося відкриття персональної виставки тернопільської пензлярки Тетяни Васенди «Сезони/Пори року». П'ятнадцять живописних полотен привертають увагу ніжним пастельними барвами і своєрідною позитивною енергією, яка струменіє від них. Вони наповнені світлом, любов'ю, добром. У запропоновані сюжетні композиції художниці можна довго вдивлятися... Це споглядання дає несподіваний шанс зануритись у дивовижний і привабливий світ, який завжди існував та існує поза нашою уявою. Художниця не шкодує кольорів: тонке відчуття у сприйнятті довколишнього світу дає їй унікальну можливість створювати казкові переходи від однієї барви до іншої. У центрі вернісажу розташована картина, на якій зображено зародження людини у материнському лоні. Людина як невід'ємна частка природи так само проходить (проживає) своєрідні етапи життєвих сезонів: весна (народження), літо (юність), осінь (життєва мудрість), зима (перехід в іншу форму життя).

Опинившись на початку повномасштабної війни у Польщі разом із малими синами, художниця проводила майстер-класи для вимушених переселенців з України. Працювала помічником вчителя в державній школі з українськими дітками. Коли з'явилася можливість привезти з дому згадані картини, організувала День подяки для поляків за відчутну допомогу українцям. Згодом виставка картин на пів року «поселилась» у місцевому

Будинку уряду. Повернувшись до Тернополя, пані Тетяна почала працювати над новими творами. І коли до неї у майстерню приходили учні на уроки образотворчого мистецтва, вона їм показувала голі стіни й казала: «Тут були мої картини». Яюсь, перебуваючи на одному із соціальних заходів, художниця подумала, що вона може принести світле й позитивне нашим людям у такий важкий і темний час? «Мені аж ніяково стало, коли згадала про свій творчий доробок, який перебував за кордоном, – каже пані Тетяна.

– І я подумки дуже щиро захотіла повернути свої картини додому. Дякуючи Богові, мої друзі-волонтери погодились їх привезти. І роботи відразу ж потрапили на проект для вдів та матерів загиблих воїнів. Тоді відчула, що мої роботи продовжують виконувати свою місію. Для себе усвідомила, чому вони збереглися і не всі продалися».

Тетяна Васенда майстерно розмальовує тубуси від артилерійських снарядів, які потім волонтери продають на благодійних аукціонах, а кошти передають на потреби ЗСУ. «Якщо можна щось страшне й потворне, яке вбиває та нищить все живе, перетворювати на щось прекрасне і добре, – каже пані Тетяна, – що в результаті збереже чиєсь життя, то чому б цього не зробити. Найперша гільза була невелика, а надихнула мене на створення ескізу моя учениця, корінна американка. Одного разу вона прийшла до мене на урок в українському вінку, у футбольній синьо-жовтій формі, із мечем у таких же кольорах. Цей мікс настільки мене надихнув, що я на основі побаченого створила малюнок на першій гільзі.